

DAMN FEW

Making the Modern SEAL Warrior

RORKE
DENVER

Former Head of Basic and Advanced SEAL Training
Star of *Act of Valor*

AND ELLIS HENICAN

MOTTÓ

*Ezt ránk.
Kik olyanok, mint mi?
Rohadt kevesek,
és mind halottak.*
– korai skót pohárköszöntő

ELŐSZÓ: SEAL IDŐ

A szunnita harcosok megtanultak háromcsövű aknavetőket felállítani Toyota Hilux kisteherautók platójára. Ezek a kisteherautók gyilkos go-kartokként száguldoztak Nyugat-Irakban. Megálltak egy helyen és – *vupp, vupp, vupp* – az aknavetős gyorsan kilőtt három gránátot, elég erőseket, hogy felborítsanak egy Humvee-t, vagy kórházba/hullaházba küldjenek fél tucat amerikai tengerészgyalogost. Aztán a sofőr rálépett a gázra, padlóig nyomta, és elrepszettetek onnan. Amint gyakorlottak lettek, semennyi felderítés vagy technológia sem tudta meghatározni, hogy hol fognak legközelebb felbukkanni ezek a portyázó banditák. Mire a SEAL csapattársaimmal Anbár tartományba érkeztem 2006 tavaszán, az aknavetős fiúk kétségtelenül profik voltak. Az első éjszákámon a Habbanija melletti Cowboy harcelőőrsön egy aknagránát jött át a szögesdrót felett, és landolt tíz méterre tőlem, miközben a klotyón voltam.

Üzenetet vettem.

– Hogyan segíthetnének a harctéren? – kérdeztem a tengerészgyalogos alezredest, aki az előörs parancsnoka volt. – Hogyan oltalmazhatjuk a bázist és segíthetünk a tengerészgyalogosoknak az ellenség után eredni?

Nem volt azonnali válasza, de meg tudtam állapítani, hogy utálta, ahogy a dolgok álltak.

– Kétségtelenül hasznát vennénk a segítségnek itt – mondta.

Ezek a sötét napok voltak a szunnita Ébredés előtt, amikor komoly törzsi vezetők végül megcsömörlöttek az Iraki al-Kaida értelmetlen erőszakától, és észrevehetően nagyobb szimpátiával fordultak az amerikai ügy felé. Akkoriban a Habbanija körüli térség volt az egyik legvéresebb Irakban, tényleg az egyik legvadabb hely a Földön. Rögtönzött robbanó eszközök, rakéta páncéltörő gránátok, válogatás nélküli orvlövészet rejtett sikátorokból és háztetőkről – úgy tűnt, a veszély mindenhol ott leselkedett. A felkelők úgy látták, az amerikaiak megszállták a hazájukat és ezért megérdemelték a halált. Ezek az emberek, akikkel harcoltunk, nem viseltek egyenruhát, nem feleltek központi parancsnokságnak, és dühítő leleményességet mutattak az amerikai katonák életének fenyegetésében. Hatékony ellenstratégiát kitalálni nem bizonyult semmivel sem könnyebbnek Szaddam Huszein fegyverprogramjának felkutatásánál.

A SEAL szakasz, amelyet felváltottunk, az iraki felderítőket képezte ki, a saját különleges erőink iraki változatát, bár az összehasonlítás szinte nevetséges volt. Az irakiak többnyire hajlandó katonák voltak. Többnyire hajlandók. De biztos vagyok benne, hogy Iraknak voltak nagyobb tapasztalatokkal rendelkező kiscserkészei. Az Egyes SEAL Csapatnak hála az irakiak némi haladást értek el a harc alapjaiban – hogyan tervezzenek bevetést, hogyan kommunikáljanak, hogyan lőjenek hatékonyabban, és ha egyáltalán lehetséges, hogyan ne ölessék meg magukat vagy az amerikai kiképzőiket. Ezek a kezdő különleges operátorok egyáltalán nem láttak sok akciót. Kimentek éjszakai járőrbe a srácainkkal, ami hatályos eljárás volt, és elfoglaltan tartották magukat valami más háborús övezetben. De Nyugat-Irak törzsi régiója szinte teljesen halott volt éjszaka.

Úgy tűnt, a tevépókok és vadkutyák sosem aludtak. Mindenki más ágyban volt 20.30-ra, köztük a kisteherautós aknavető fiúk meg a számos erőszakos társuk. Aztán amint felkelt a nap, megint csikorogtak a kisteherautó abroncsok, és záporoztak az aknagránátok.

Tudtam, hogy találnunk kell valami módot, hogy a SEAL-ek a harc közepére kerüljenek, és valahogy elmozdítsák az egyensúlyt

ebben az aránytalan háborús övezetben. Másnap reggel első dolgom volt leülni a rangidős srácaimmal a Hármás SEAL Csapatból.

– Nappal kell kimennünk – mondtam nekik. – Láthatóvá kell tennünk magunkat az ellenségnek. Könyörögni fogunk nekik, hogy lőjenek ránk. Emberi csalik leszünk. De a mesterlövészeink várni fognak a pálmaligetekben. A géppuskásaink is kint lesznek. Itt egy kis hidegvért kell mutatnunk. Talán orvlövésztűzet és néhány aknagránátot kell kerülgetnünk. Csak jobban kell lőnünk náluk, asszem. Mindenki benne van?

Nem volt igazán kérdés. Már több mint két éve voltam ezekkel a srácokkal. Néhányukkal együtt mentem át a SEAL kiképzésen. Nem számított, hogy alig volt még idejük kicsomagolni. Ezek igazi, harcra kész amerikai harcosok voltak, ugyanolyan türelmetlenek, mint én, hogy valami akciót találjanak, égve a vágytól, hogy próbára tegyék a kiképzésüket és felkészülésüket egy forró háborús övezetben. Tudtam, hogy mit jelentettek azok a gonosz vigyorok.

– Ezzel harcolni fogunk? – kérdezte az egyik géppuskásunk.

– Nem kétséges – feleltem.

– Akkor jó – mondta, miközben a többiek bólintottak és mosolyogtak. – Mehetünk.

Három órával később mind a tizenhatan – Rolex és Ro, a mesterlövészek, Big D és Bakes, a géppuskások, Lope és Cams, a híradósok, Nick és John, a helyettesek, és a szakasz többi tagja – tizenhat iraki felderítővel támogatva talpon voltunk, délelőtti sétát téve a Cowboy harcelőrs kerítésén túl, Habbanija himlőhelyes külvárosában. Ez lepusztult környék volt magas falú házakkal, nyitott szennyvízcsatornákkal és kátyús utcákkal. Autók és teherautók zúgtak el mellettünk. Amikor golyók repkednek, senki sem szeret lassan vezetni. Szemétkupacok égtek a sarkokon. Egy fuvallat abból el tudta venni az étvágyadat a nap további részére. A helyiek többsége próbált bent maradni. A tömbök hátborzongatóan csendesek voltak, amíg vadul hangosak nem lettek. Minden egy-két tömbhöz volt egy mecset, némelyik szerény, némelyik pompás, mindegyik naponta ötször szólítva imára. Teljes cucuban és testpáncélban a 40°C-os hőségben – hosszú nadrág, zubbony, bakancs, kesztyű, sisak, fegyver, lőszer és víz, valószínűleg 30 kiló felszerelés fejenként – nem igazán olvadtunk be.

Akár egy nagy transzparenst is vihettünk volna, miközben gyalogoltunk: „Rajta. Lőjetek. Itt vannak a SEAL-ek.”

A sivatagi nappal közvetlenül a fejünk felett átfigyelő állást foglaltattam a mesterlövészeinkkel egy háztetőn. A helyetteseim egy közeli pálmaligetben helyezkedtek el a géppuskáinkkal, egy tökéletes L-alakú leszállásban, amikor az első Toyota előkerült.

Nem hinném, hogy az iraki aknavető csapatnak sejtése lett volna arról, mi várt rájuk. Mivel Habbanija szabad tűzzóna lett, nem volt okuk számítani egyáltalán semmire. A platón állva az aknavető még csak felénk sem nézett. Egy újabb könnyű célpontot nézhetett az aknavető támadáshoz. Talán eltalálja a következő klotyószünetet tartó amerikaiakat.

De soha nem kapott lehetőséget tüzelni.

A háztetőn Rolex és Ro a szemükhöz emelték a céltávcsövüket. Megfeszítették az állukat és egyik lövést a másik után adták le. A fegyvereik úgy szólaltak meg, mint a szorosán tartott légkalapácsok – *durr-durr-durr-durr-durr* –, olyan gyorsan szálltak a golyók.

Szinte pontosan ugyanabban a pillanatban Big D tüzet nyitott a vad Mk 48-asával a ligetből. Ez inkább mély basszus morajt adott ki. Amint D tüzelt, Nick és John irányították a tűzvonal többi tagját is. Mind azonnal tüzeltek. Gyors lövedékek és nagy lövedékek, hangosak és kemények, kapták el az aknavetőt több különböző szögből, ezredmásodperces eltéréssel. A teste megpördült, mint egy kabát a centrifugában – egy, kettő, majdnem három teljes fordulat, mielőtt lebukott a kisteherautó platójáról a durva betonra.

Nesze.

Onnan, ahol álltam, egyenes rálátásom volt a sofőrre. Dermedtnek tűnt a réműlettől, szinte fehérnek. A szemei elkerekedtek és a keze tíz centire ugrott a kormányról. Körül sem nézve, vagy a fékhez sem érve, kiugrott az oldalablakon, miközben a kisteherautó még előre gurult. A sofőr teste még a levegőben volt, amikor az egyik mesterlövészem elfordult és eltalálta a feje oldalát. A sofőr teste kiterült a betonon, miközben a kisteherautó egy árokba fordult balra és végül megállt.

A szakaszunk még egy napja sem volt terepen. A srácok kótyagosak voltak az utazástól és kábák a hőségtől. De már tettük, amiért jöttünk. Elkezdtük a történelmi hadjáratunkat, hogy újrászabjuk a

harcteret és változtassunk egy kiábrándító és hosszadalmas háború menetén.

– Szeretek a délelőtti műszakban dolgozni – mondtam Ro-nak és Rolexnek, miközben eltették a mesterlövészpuskáikat és lemásztunk a tetőről.

– Bármelyik műszakban – felelte Ro.

Nem tartott sokáig, hogy elterjedjen a hír Anbárban. Új csoport ragadozó volt most a városban, és egész nap dolgoztak.

Amerika terror elleni háborújának második évtizedében a hagyományos katonai módszerek nem igazán érvényesültek már. Hatalmas inváziók, hosszú megszállások, hosszas országépítő hadjáratok – továbbra is helyük van az amerikai katonai arzenálban. De a legendás hatékonyságuk határozottan kezdett megkopni egy kissé. Ezek a régi megközelítések nagyon költségesek, vérben és pénzben. Az elkötelezettségek csak folytatódnak és folytatódnak. És nagyon is gyakran – Korea, Vietnam, Afganisztán, Irak – a hosszú távú eredmények nem igazán érik el a remélteteket.

Ezek egyike sem lehet nagy meglepetés. A harcnak ezeket a régi módjait egy nagyon más korban, nagyon más fenyegetéshez tervezték. Soha nem fogjuk legyőzni a XXI. századi ellenségeinket II. világháborús haditervekkel.

A jelen konfliktusai mobilak és kiszámíthatatlanok. Gyorsan bukkannak fel és szinte bárhol. Irán. Szíria. Észak-Korea. Szomália. Venezuela. Válassz a harcias országokból és problémás helyekből. Az afgán-pakisztáni határ. A palesztin területek. A Hindukus. A harcosok fegyveresek, izgágák és érzéketlenek a higgadt diplomáciára. Még mennyi idő, mire drón és harcászati atom lesz eladó az eBay-en? Csak bejelentkezel a PayPalon és beírod a dollármenyenyiséget. A háború már nem csak egyik ország a másik ellen. Törzsi hadurak örjögnek ősi gyűlölettel. Banditák rabolnak el nyugatiakat Afrika szarván profitért és szórakozásból. Szökevény al-Kaida vezető dekkol egy pakisztáni épületegyüttesben két-három feleséggel és titkos pornógyűjteménnyel. Csendes nyugat-iraki falu hevenyészett bombagyárnak ad helyt, vagy sem, attól függően, kinek az információját hiszed el.

Az utolsó évtizedben Amerika csúcvezetői egyre kérdezzétek, hogy mi működik, mi nem, és miért. A válaszuk egyre gyakrabban ugyanaz: Küldjék be a SEAL-eket.

És látványosan teljesítünk.

Magasan képzett harcosok kicsi, fürgé egységei, olyan feladatok szakértői vagyunk, amelyekre a hagyományos hadseregek soha nem készülnek. Villámgyors kommandó rajtaütések. Gondosan megkomponált támadások. Diszkrét műveletek kihívást jelentő környezetekben. Kivonások, kiemelések és más merész manőverek, amiknek még nevük sincs. Elképesztő futamban vagyunk 9/11 óta, és nem látom, hogy lassítanánk azóta. Oszama bin Laden. A *Maersk Alabama*. A segélymunkások kimentése Szomáliában. Lendületváltó műveletek Afganisztánban és Irakban.

A Hadsereg, a Nagy Haditengerészet, a Tengerészgyalogság – nagyszerűek abban, amit csinálnak. Hatalmasak, meggyőzőek és szükségesek. De azok a srácok lineárisak, mi meg nem. Mi sebességre és kreativitásra vagyunk tervezve. Oka van annak, hogy fogod a tengerészgyalogosokat, és azt mondod: „Innen indultok. Jussatok el oda, és pusztítsatok el mindent közben.” Megcsinálják. De ha azt mondod: „Innen indultok, jussatok el oda, öljetek meg két tagot, fogjatok el hármat, aztán gyertek ki anélkül, hogy bárki tudná, hogy ott voltatok” – a mi telefonunk szólal meg. És meg is.

Alig 2500 SEAL van. Még nem is léteztünk szervezetként Vietnamban előtt, amikor Kennedy elnök újraszervezte a Haditengerészet II. világháborúból maradt búvárcsapatát haditengerészeti terrorelhárító erővé, amely tevékenykedni tud tengeren, levegőben és szárazföldön. A nagyfiúkhöz képest apró szervezet vagyunk. De olyan dolgokat viszünk végbe, amikre úgy tűnik, senki más nem képes. Összességében a sikereinket nehéz vitatni. Újra és újra bizonyítunk. Mi vagyunk a legtalálékonyabb problémamegoldók a modern csatatéren, ideális harcosok az olyan háborúkhöz, amelyeket ma Amerika vív. Szóval hol találjuk az embereket az ilyen nagy kockázatú feladatokhoz? Tehetség, kiképzés és ösztön milyen kombinációját viszik a harcba? Az ilyen harcosok születnek vagy készülnek? Hogyan lehetne több belőlük?

Az elmúlt négy évben az volt a dolgom, hogy megválaszoljam ezeket a kérdéseket és segítsek a SEAL-ek következő generációjának megteremtésében. Miután elvégeztem a SEAL-ek brutális ki-

képzési programját és kétszáznál több harci bevetést vezettem a tengerentúl, én voltam a felelős e rendkívüli rohamcsapatok kiképzésének minden fázisáért, alapért és haladóért. Komoly és nagyszerű feladat ez egy sürgető és veszélyes időben.

A SEAL-ek utóbbi sikereivel olyan szintű figyelmet és elismerést kaptunk, amihez nem szoktunk hozzá. Ez nagyon hízelgő volt, és kétségtelenül jól kiérdemelt. Némi stresszt is hozott. De valami fontos kimaradt a fejtegetésből. Az emberek azt ecsetelik, hogy mit csinálunk, de senki még csak nem is karcolja a felszínét annak, hogy hogyan és miért. Az egyedülálló filozófiát mögötte. Amitől működik valójában. Az érintettek rendkívüli jellemét. A gondosan csiszolt motiváló és kiképző technikákat. A sok tanulságot a jövő Amerikája számára a világgal való kapcsolatához.

Ez az én beszámolómm arról, hogy hogyan teremtjük ezeket a különleges harcosokat és hogyan változtatják meg a modern csatateret. A történet halálos és agresszív harcosokat ábrázol, akikről kiderül, hogy elképesztően elkötelezett és hazafias férfiak. Ez nem csak szívdobogató tűzharcokról szóló mese, bár abból is van bőven. Nem csak a gyötrelmes kiképzésünk elismertlése, bár abból kerülünk ide. Ez közeli és személyes kinyilatkoztatás arról, hogy kik vagyunk, és hogyan kerülünk ide. A történet zöméről eddig még soha nem beszéltek. A titkosság fontos része marad annak, amit teszünk, és van néhány részlet, aminek titokban kell maradnia. Itt nem találod meg őket. De ahogy SEAL vezetőként megtanultam, a nyitottság és őszinteség is hatékony fegyver lehet. Ebben a szellemen beszéltünk magunkról és a fontos feladatunkról, ahogy soha korábban. A Haditengerészet teljes támogatásával egy csoportunk segített elkészíteni egy egyedülállóan valóságos filmet *Act of Valor* címmel, kulcsfontosságú SEAL tanulságokat osztva meg a világgal. A miénk olyan történet, amit tényleg el kell mondani – hűen, őszintén és jól.

Én úgy mondom el, ahogy tudom, a saját tapasztalataimon és betekintésemen keresztül, mint büszke SEAL tiszt, a legközelebbi testvéreim és barátaim tapasztalatai és betekintései hozzájárulásával. Nekik és a családomnak szinte mindennel tartozom.

A saját SEAL álmodat egy könyv indította el, amit ösztönzőnek találtam. Remélem, hogy ez olyan tanulságokkal szolgál, amely messze meghaladja az életemet és az utamat, a harctereken túl,

amelyeken harcoltam, harcosok egészen új generációját ösztönözve, hogy továbbvigyék ezt a különleges álmot, amelyen mindnyájan osztozunk.

ELSŐ RÉSZ

Megtanulás

1

EDDZ KEMÉNYEN

*Ne feledjük, hogy egyik ember ugyanolyan,
mint a másik, és hogy az a legjobb, aki
a legszigorúbb iskolában tanult.*

– Thuküdidész

Az M-4-es hangos gépkarabély. A Mk 48 géppuska még hangosabb. És egy .50-es kaliberű dőreje olyan erősen jön, hogy meg tudja remegtetni a közeli épületeket és nagy hegyeket.

A lőtéren mind fülvédőt használunk. Muszáj, ezek a fegyverek fülsiketítőek. De amikor tombolt a harc és lőttem, esküszöm, soha nem hallottam a saját fegyverem hangját, alig centikre a jobb fülemtől. Éreztem a hátralökést. Éreztem a füst szagát. Láttam a hüvelyeket kirepülni a kivetőnyílásból. Tudtam, hogy lövedékeket küldtem a célpontomba. De olyan volt, mintha valaki kinyújtotta volna az óriási kezét a csatatérre és lehalkította volna a lövöldözés hangsávját.

Igazi tudomány van emögött. Amikor bóg az oroszlán, az olyan hangos – 114 decibel, durván annyi, mint egy légkalapács Manhattan belvárosának egyik utcáján –, hogy az oroszlánnak halláskárosodást kellene szenvednie. De az nem történik meg. Amikor az oroszlán teljes harci üvöltésben van, valami a genetikai kódolásában megvédi a saját vad bögésének fültépő hangerejétől.

Az emberi ragadozóknak is megvan ez a mechanizmus, mint azt azonnal felfedeztem a harctéren.

A háború csak a vadászat szélsőségesebb változata. Az élő célpont realitása mindent megváltoztat. A hadviselés tapasztalata – nem csak pszichológiai, hanem fizikai is – visszaküldött egészen egy alapvető ragadozó túlélési üzemmódba. Ez semlegesített mindent, amire nem volt szükség az élet és halál közti küzdelemben. És felerősítette azokat a dolgokat, amikre volt. A koncentrációm. Az intenzitásomat. A céltudatosságomat. Akkor tett jobbbá, amikor a leginkább szükségem volt rá. Aztán, amikor a harcnak vége volt, vagy egy fal, egy jármű mögé kerültem, és a feltétlen sürgősség pillanata elmúlt, a hangerő visszarobbant megint.

„Jó lövés” – hallottam a csapattársamtól.

Olyanok voltunk, mint két kezdő buszsofőr, akit elválasztottak az útvonalától. Két bébi korvetthadnagy, Jason haverom meg én, átgyalogoltunk a parkolón a vasalt kék díszegyenruhánkban, egyetlen medál nélkül. Még egyet sem érdemelünk ki. De ahogy a Darálóhoz értünk azon a reggelen, mindketten éreztük. Valami jelentős készült történni.

– Haver, ez az – mondta Jason.

– Itt vagyunk – értettem egyet.

Elvégeztük a 13 hetes Tiszti Iskolát a floridai Pensacolában, és kiérdemeltük a Haditengerészet legalacsonyabb tiszti rendfokozatát. A rozoga Jeepemmel hajtottunk Kaliforniába, Coloradóban megállva, hogy eltöltsünk néhány napot az anyámnál. Parancssal a kézben Jason meg én átkeltünk a pompás Coronado hídon, ami elég magas, hogy bármilyen hadihajó elmenjen alatta a repülőgéphordozón kívül, és megérkeztünk a SEAL-ek tengerparti épületegyüttesébe, San Diegóval szemben, az öböl túloldalán. Tudtuk, hogy az előttünk járó SEAL-ek lépteit követtük. Itt kezdődött mindnyájuk számára. Most végre rajtunk volt a sor.

Úgy éreztem magam, mint a fiatal spártai, aki éppen megkezdte az *agogét*, teljesen tisztában a harcos hagyománnyal, amibe beléptem, mégis megilletődve a kemény kiképzéstől, amiben részesülni fogok. Nem volt kétséges a fejemben azon a reggelen. Életem egyik legszívderítőbb és legfélelmetesebb pillanatához értem.

Aki valami csúcstechnológiájú, James Bondos létesítményre számít, az elképed, hogy milyen alapvető a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ. Nincsenek retina szkennerek, nincsenek lézerpisztolyok – csak alacsony, salakbeton elem épületek a

magas szögesdrót kerítés mögött, néhány tanterem, körlet, egy étkező, egy nagyon nagy akadálypálya és egy edzőterem, mind olyan közel zsúfolva a Csendes-óceánhoz, hogy szinte bárhol hallhatod a hullámverést. A *funkcionális* jó szó lenne az építészetre, bár a külsőség távol van ettől a világtól.

Mindennek a közepe a Daráló. A SEAL-eknek a Daráló szent terület. Ez az útkereszteződésünk és főterünk, egy nagy, nyitott aszfalt négyszög a négy oldalán adminisztrációs és kiképző irodákkal. Mindig SEAL-ek jönnek-mennek a Darálón. Sok SEAL testnevelési foglalkozás zajlik a Darálón. A nyári hónapokban a beton olyan átkozottul forró, hogy az instruktoroknak locsolniuk kell, nehogy az újoncok megégessék a kezüket fekvőtámasz közben. A Daráló az, ahol a SEAL avatást tartják, és ahol a SEAL kikongató harang lóg, állandó kötekedésként. Egy híres tábla is van ott: AZ EGYETLEN KÖNNYŰ NAP TEGNAP VOLT.

Nem volt nagy üdvözlés, amikor Jasonnal megérkeztünk. A Tanulmányi Irodában egy nő kiutalta a szobánkat a körletben. Egy altiszt, akiről úgy véltem, biztosan instruktor lehetett, felnézett addig egy aktából, hogy tárgyilagosan ezt mondja:

– Miután lerakták a csomagokat, öltözzenek át PT cuccba. Menjenek ki a partra. Az osztály jelenleg edzésen van. Csatlakozzanak hozzájuk.

Tettük, amit mondtak. Felkaptuk a rövidnadrágot meg a fehér pólót és kifutottunk a partra, ahol kábé hatvan fiatalember volt hanyatt fekvő a napon, egyforma rövidnadrágban és pólóban. Emberi ollókra hasonlítottak, eszelősen rugdalva a lábukkal fel-le.

– Jé, két új korvettheadnagy – szólalt meg az egyik instruktor, amikor Jasonnal odaügettünk. – Csak állnak ott, *uraim*?

Ez volt az első a sok gúnyos „uraim”-ból, amit legénységi állományú instruktortól hallani fogok, akiknek meg kellett érteniük, hogy a legújabb tisztjelöltre is egy nap a szakaszparancsnoka lehet, vagy leendő csapatparancsnoka. De az „uram”-ot tőle távolról sem lehetett tiszteletadásként venni. A legénységi állományú instruktorok tökéletesen világossá tették, hogy szerintük ki volt a főnök, és az nem valami rózsás arcú tiszt volt. Ez olyan lecke volt, ami évekig bennem maradt: a rendfokozat szép, de nem a tekintély vagy fontosság egyetlen mércéje. Kiképzésen vagy háborúban a nagyobb kérdés az, hogy kinek van befolyása, tudása és személyes

tekintélye – kinek van vér a pucájában –, hogy a dolgok megtörténjenek. Aznap a tengerparton annak az instruktornak a világában voltam.

– Maguk, fiúk, PT-zni fognak mindenki előtt – mondta.

Jasonnal a csoport elé mentünk és munkához láttunk.

A sportolással töltött sok év után azt hittem, elég jó kondiban voltam. De soha nem edzettem még így. A fekvőtámaszok és felülések egyik szettje a másik után elég erőpróbát jelentett – gyors és kemény. De ez a bizonyos instruktor valami megszállottja volt a kallózásnak. Százásokat csináltatott velünk belőle. Észrevettem, hogy velünk együtt csinálta.

Miközben a friss újoncok erőlködtek és nyögtek, öt-hat másik instruktor járta az osztályt, mint a cápák, embereket keresve, hogy megsemmisítsék őket. Nem tartott sokáig, hogy az egyik ilyen instruktor-verőlegény fenyegetően megálljon Jason felett, akinek úgy tűnt, nagyobb kínjai voltak, mint nekem.

– Korvetthadnagy! – mondta zordan. – Nem hiszi, hogy menni fog?

Miközben Jason válaszolni próbált, valami okból az agyam elkalandozott egy régi vadászos viccre, amit az apámtól hallottam. Két vadászt kerget a medve az erdőben, amikor az egyikük megáll és felvesz egy pár futócipőt.

– Mit csinálsz? – kérdezi az első vadász. – Soha nem hagyod le azt a medvét.

– Tudom – feleli a barátja. – De csak téged kell leahagynom.

Az agyam ezzel biztos azt súgta nekem: Amíg az instruktor Jasonnal ordít, nem foglalkozik velem. Jason csinálta tovább a fájdalom ellenére. Hát én is így tettem. Miközben a kemény instruktor továbbment valaki máshoz, csak arra tudtam gondolni: Hű! Ez az első nap, mi?

Nem egészen.

Ez előzetes kiképzés volt. Az instruktorok még várták, hogy összegyűljön egy teljes osztály. Valamilyen vihar közeledett. Senki sem tudta, milyen pusztítást hozhat. De megkaptam az első igazi kóistolót a BUD/S-ból.

A BUD/S, az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzés a legkeményebb katonai pályakezdő program a világon. Elvégeztem a Hadsereg Ranger Iskoláját. Tanultam az összes többi elit alapki-

képző programról, köztük a Hadsereg Különleges Erőierőiről, a Légerő ejtőernyős kutató-mentőierőiről, a brit SAS-érőiről és a holland KCT-érőiről, négy igen kemény – és mindegyikben voltak barátaim. Egyik iskolát sem olyan nehéz túlélni, mint a BUD/S-t. Ez három fázisból álló, hathónapos fizikai és mentális kihívás, ami a leendő SEAL-eket az állóképességük abszolút határáig viszi – és azon túl. Elvileg senki sem halhat meg a BUD/S-on. Lépéseket tettek ennek elkerülésére. A biztonságuk érdekében az újoncok állandóan hidratálnak és az instruktorok gondosan mérik, hogy meddig maradnak a jéghideg vízben. De a követelmények tényleg emberfeletti, vagyis messze meghaladják azt, ami bármilyen ép eszű embertől elvárható, hogy elviseljen bárhol, bármikor. Minden SEAL-nek el kell végeznie a BUD/S-t. Nem vagy SEAL, ha nem végzed el. A BUD/S az, ami megkülönbözteti a közösségünket az összes többi remek különleges műveleti erőtől. Amikor egy SEAL találkozik egy másik SEAL-lel, akit még soha nem látott, az első kérdés mindig ez: „Melyik BUD/S osztályban voltál?” Aztán vitatkozni kezdenek, hogy melyikük BUD/S osztálya volt keményebb, mindegyik teljesen biztos benne, hogy az ő osztálya volt a legkeményebb a BUD/S egész történetében. A keménység tényleg norma a BUD/S-on.

Vagy ahogy az egyik instruktor mondta a 223-as osztálynak, amikor végül mind megérkeztük: „A BUD/S azért kemény, mert kemény SEAL-eket teremt.” Aztán buzgón hozzáálltak, hogy bebizonyítsák ezt.

A napjaink tele voltak csónakversenyekkel, nehéz rönkgyakorlatokkal és úszásokkal az óceánban. Csuklógyakorlatokat végeztünk középkori kegyetlenséggel – 3000 felülés, 7000 kitörés, Isten tudja hány kallózás. És aztán ott volt a SEAL-ek híres, húsz elemből álló akadálypályája. A homokban felállítva egy hatalmas téren az akadálypálya az állóképességet, az egyensúlyt, a koordinációt és a felsőtest erejét tesztelte kötélmászásokkal, egyensúlyozó rönkökkel, abroncs ugrásokkal, mászókeretekkel és szögesdrót alatti kúszással. Az akadályoknak hozzáillő csavaros nevük volt: a Takács, a Pókfal, a Csúszda az életért, és a Trágár, amit a sok szitok miatt hívnak így, amit a kimerültségtől kiáltanak ott. A rakományháló félelmetesen magas mászás volt. Annyit mondhatok, szerencsés vagy, ha nincs problémád a magassággal.

Szinte mindenhova futva mentünk. A futás 05.00-kor kezdődött egy csipás szemű 4 mérföldes sprinttel bakancsban és gyakorló nadrágban. Nem álltunk le a futással, amíg este a körletbe nem értünk.

– Harchoz! – vezényelték az instruktorok, látszólag találomra. Mindenkinek azonnal a földre, vagy a betonra, vagy a homokra, vagy a tanterem padlójára kellett vetődnie. A fejüknek a legközelebbi víz felé kellett állni – az óceán, az öböl vagy az úszómedence felé – elfogadva a SEAL-ek történelmi kapcsolatát a vízzel. Aztán 20, 30 vagy 50 gyors fekvőtámaszt kellett nyomnunk. Amikor az instruktorok nem „Harchoz”-t kiáltottak, akkor gyakran „Irány a hullám!” volt. Akárhol is voltunk, akármit is csináltunk, elfutottunk az óceánhoz és beleugrottunk.

Egy szót a víz hőmérsékletéről: Nem lehet teljesen elmagyarázni, milyen fájdalmasan hideg lehet a San Diego-öböl és a Csendes-óceán, még ősszel is. A hőmérséklet hidegebből lehidegebbig változik. Sosem érzed csak hidegnek. Amikor legelőször hallottam az „Irány a hullám”-ot, még mosoly is volt az arcomon, gondolva, átfutunk a töltésen és bevetődünk a hullámba. Pontosan ezt vártam. Észak-Kaliforniából érkezve azt hittem, a Csendes-óceán San Diegónál, alig 15 kilométerre a mexikói határtól, kellemes és hívogató lesz. Tévedés! Mind átrohantunk a töltésen, aztán 15 métert a vízig és beugrottunk. Jéghideg volt a víz. Nem tudtam elhinni, milyen hideg volt. Miközben kifutottam, csak arra tudtam gondolni: Hú, az úzás szórakozás. Jéghideg vízbe ugrani egyáltalán nem.

Hogy fogalmad legyen, milyen hidegnek érődik az a víz, próbálj ki egy kis kísérletet. Egy hideg téli napon állj ki egy locsolócsővel és áztasd el magad tetőtől-talpig. Aztán állj egy ventilátor elé 10-15 percig. Ha meleg van kint, töltsd meg a fürdőkádat hideg vízzel és jéggel. Húsz perc abból jó elképeztést ad. A nedves hideg hidegebbnek érődik, mint a száraz hideg. Láttam BUD/S tanulókat olyan hevesen reszketni, hogy izomlázuk lett. Az ujjaiuk úgy elgémberedtek, hogy a társuknak kellett begombolni a zubbonyukat.

Nem mindenki szenved ugyanolyan szintű legyengülést. Néhányan egész jól alkalmazkodnak a hideg vízhez. Én a szerencsésebbek közé tartozom. A zömök testalkattal – 185 centi, kábé 93 kiló 1998 őszén – jobban megőriztem a testmeleget, mint sok vékonyabb srác. De csak összehasonlítva. Mindenkinek elkedvetlení-

tő volt, érezve, hogy a fagyos víz gyorsan lefelé tolt a testhőmérsékletet. A San Diego-öböl általában néhány fokkal melegebb az óceánnál, valahol 12°C körül. De még az öböl vizétől is vacogott a fogad és elgémberedtek az ujjaid. És a legtöbb ember számára a Csendes-óceán olyan volt, mint a visszazámlálás a hipotermia felé, még a kemény, versenyszerű úszás közben is.

Míg a BUD/S tanulók gyakran áztak és fáztak, éhesek nem voltunk. Az újoncokat szinte tömték. Szalonna, tojás, zabpehely, gofri, gyümölcs és kávé reggelire; nagy tányér hús, burgonya és zöldség ebédre és vacsorára. Mi nem rangerek vagyunk, akiknél az éhezést kiképzési eszközként használják. A SEAL újoncok annyi kalóriát égetnek, hogy állandóan pótolniuk kell. Máskülönben meghalnánk. Nem viccelek. Ennyi fizikai erőfeszítés mellett a tanuló szó szerint fel tud falni egy extranagy, triplasajtós, húsos pizzát egy darab vajjal a tetején ebédre, és még sincs elég kalóriája, hogy kihúzza vacsoráig.

Az osztálytársaimmal állandóan egyéenként méregettük magunkat. De már az elejétől nem tudtuk nem észrevenni valami meglepőt a BUD/S megközelítésről: Nem számít, milyen fárasztó lett a követelmény, szinte soha nem egyedül néztünk szembe vele. Az első kiképzési hetünkön mindenkinek kijelöltek egy úszótársat, egy másik tanulót, akivel dolgozik, akit szemmel tart, akinek segít, ha szükséges, és akivel, nagyon valós értelemben, osztozik a BUD/S tapasztalaton. Az osztályt felosztották csónaklegénységekre is, általában egy tiszttel és hat legénységi állományú emberrel. Ezek a kapcsolatok lettek az alap a későbbi SEAL kapcsolatokhoz. Az úszótársam a szobatársam volt, Matt, egy tisztjelölt Coloradóból, aki a mai napig a legközelebbi SEAL barátom maradt. Mattnek borotvaéles esze van, elképesztő vezetői tulajdonsága, és fertőző „menni fog” magabiztossága. A mai napig Mattre bíznám az életemet. Toltuk egymást, motiváltuk egymást, viccelődtünk egymással, és mindig vigyáztunk egymásra. Az úszótársak minden héten leúsztak 2 kimerítő mérföldet az óceánban, egy vizsgát, amin vagy átmentek, vagy elbukták az egészséget. Az osztályunkból az egyik duó nem maradt a szükséges 1,8 méteren belül egymástól azon az úszáson. Amikor teljesen kimerülve kimentek a partra, az instruktorok átadtak nekik egy nehéz, ormótlan, 1,8 méteres kötelet, a két végén hurokkal.

– Ez majd gondoskodik róla, hogy együtt maradjanak – mondta az egyikük a párosnak. – És most ússzanak megint.

Talán nem maradsz örökre ugyanazzal az úszótárssal. Emberek távoznak, megsérülnek vagy buknak vissza későbbi osztályokba, vagy cserélnek, hogy segítsenek egy küszködő osztálytársnak. Nekem négy úszótársam volt, mire befejeztem a BUD/S-t, köztük egy, aki veszélyben volt, hogy kidobják az osztályból, mert folyton elbukta az úzás vizsgákat. Én lettem az úszótársa, és segítettem neki átmenni. Felfogjuk, hogy amint teljesen bevethető, harcra kész SEAL-ekké válunk, mindegyiküinktől elvárják, hogy magas hatékonysággal teljesítsünk szorosan összetartó csapatokban. De ezek a kapcsolatok, az úszótársak és a csónaklegénységek lesznek az idő során a SEAL közösség alapjai, a későbbi 8 fős rajok, 16 fős szakaszok, 32 fős harci egységek, aztán több száz emberből álló csapatok közvetlen elődei, akiket mind egy sziklaszilárd SEAL testvériséggé fonnak össze.

Látni fogod ennek a személyes szorosságnak az eredményeit a SEAL ranglétra alján és tetején. Két mesterlövész tökéletes összhangban dolgozik, egy lövész és egy megfigyelő. Egy megtévedt BUD/S tanulót elküldenek a hullámverésbe, négy-öt társa támogatásában, akik úgy döntenek, ők is megmártóznak. Egy tengernagy és az élenjáró főaltisztje, nem tényleges úszótársak, de teljes szinkronban dolgoznak. A harctéri összecsapástól a kocsmái verekedésig, a családi válságtól a bútorszállításig, a SEAL-ek tudják: számíthatnak a többi SEAL-re.

Két nyugállományú SEAL első alkalommal találkozhat egy utcasarkon. Ha válság tör ki, együtt fognak dolgozni, hogy megoldják, azonnal és gördülékenyen, ismét úszótársakként. Ez a szorosan összefüggés átszöött mindent a BUD/S-on. Csapatként dolgozva hét erős fiatalember fel tudott emelni egy 80-90 kilós rönköt, kábé akkorát, mint egy telefonoszlop, és lefutni a partra – de csak ha minden ember beleadott mindent. Ha valaki nem, akkor az egész csapat nagy hátrányban volt. Ugyanez a csoportdinamika érvényesült, talán még inkább, valahányszor bemáztunk az IBS-ünkbe, vagyis a kis felfújható csónakba. Ezek a sárga szegélyű fekete gumicsónakok úgy néztek ki, mintha egy vadvízi evező cégtől lettek volna. Elég erősek voltak, hogy elviseljének szinte bármilyen gyűrődést.

Ezek, és a bennük lévő tanulók voltak a BUD/S csapatmunka szíve és lelke.

Órákig voltunk kint az óceánon vagy az öbölben az IBS-ünkkel „mindent bele” versenyeken – a győztes legénység végigülhette a következőt. „Megéri győztesnek lenni a BUD/S-on” – emlékeztettek minket folyton az instruktorok. És gondoskodtak róla, hogy így legyen.

– Amikor eljutnak a csatatérre, fiúk – mondta az egyik instruktor –, akkor a rajuk jól fog együtt teljesíteni, vagy nem. Elvégzik a munkát, megmentik egymás életét, vagy nem. Odakint sokkal fontosabb lesz, mint egy csónakverseny.

Amikor nem evezünk a csónakunkkal, akkor cipeltük, felemeltük, megtöltöttük homokkal, kiborítottuk belőle a homokot, és lefuttottunk a partra, azt a rohadt 50 kilós gumicsónakot egyensúlyozva a fejünkön. Néhány srác panaszkodott, hogy kopasz folt keletkezett a fején a csónak homokos fenekének állandó dörzsöléséről.

A csónaklegénységem – Matt, Trey, Coop, Mike és Carlo meg néhány cserélődő – igazi állatokból állt, csődör volt mind. Mivel Matt és Trey tisztak voltak, mint én, három csónaklegénység tagunk volt, aki mindig készen állt vezetni. Ez komoly előny volt, és két igazi társat adott, hogy megküzdjünk a dolgokkal. Úgy számítva egymásra, ahogy mi tettük, a legénységünk nagyon összetartó lett. Még ma is néhány legközelebbi barátom a BUD/S 3-as csónaklegénységéből van.

A BUD/S kezdetétől ismertük mind a számokat, a brutális lemorzsolódási arányt az ezer fiatalemberből, akit befogadnak az évenkénti öt-hat BUD/S osztályba. Tudtuk, hogy valamikor az avatás előtt az osztályunk 70-80%-a valószínűleg eltűnik. A legtöbb esetben nem kellett kirúgni az embereket. Demoralizálva és kimerülve úgy döntöttek, távoznak. A kimerítő rönkversenyek, a fagyos óceánúszások, a csónak maratonok, a végtelen fekvőtámaszok és felülések, a víz alatti csomókötés pánikja, az ugató instruktorok – akik úgy tűnt, sosem voltak megelégedve semmivel – állandó szóbeli ledorongolása közben valahol az osztálytársaink többsége hamar feltette magának a kérdést: Mit keresek én itt? És megfelelő válasz nélkül levonták a következtetést, hogy akármilyen SEAL álmaik is voltak, ez egyszerűen nem nekik való volt. DOR-oztak, kiestek a saját kérésükre. Elsétáltak, akármilyen örült gyötrelemtől szenved-

tek abban a pillanatban, és jelezték a döntésüket, a szükséges hármat kondítva a híres SEAL harangon, remélve, hogy soha, de soha többé nem lesznek ilyen összefagyottak, ázottak, homokosak, kialvatlanok, érzelmileg kikészültek vagy fizikailag kimerültek.

A BUD/S osztályomból a nyitó napon elvesztettünk pár embert. Az egyik osztálytársam felállt és távozott a legelső tantermi foglalkozás alatt, még mielőtt egyetlen gyakorlat elvégzését kérték volna tőle. Megkongatta a harangot és elment.

Annak a harangnak a kongása az instruktorok ugatásával és a hullámok hömpölygésével együtt a BUD/S igazi hangsávja volt. A nappal és az éjszaka minden órájában kongott, tudatva mindenki-vel: Ott megy még egy.

A harangot soha nem volt nehéz megtalálni. Ott lógott az Első Fázis instruktorok irodája előtt a Darálón. A régi SEAL hagyományt követve azok, akik készek voltak elmenni, sorba rakták a zöld újonc sisakjukat a harang mellett. Attól függően, hogy hány osztálytárs adta már fel, a sisakoknak az a sora lehetett rövid, vagy nagyon, de nagyon hosszú. És aztán jött a kongatás, mindegyik a maga szomorú történetével és a maga különleges hangjával.

Észrevettem, hogy néhány távozó tanuló a lehető leghalkabban kondított, mintha azt remélte volna, hogy senki sem veszi észre. Mások olyan „basszátok meg” módon csinálták, mintha eltökélték volna, hogy behorpasztják a harangot vagy letépik az oszlopról. Aztán voltak az egyszer kongató srácok. Ők megkondították a harangot egyszer, elsétáltak, visszajöttek és megint kondítottak, aztán elsétáltak, majd végső felismerésként, hogy a SEAL kiképzésnek vége számukra, beletörődve kondítottak háromszor és komoran távoztak. Volt néhány teljes elutasító, aki azt mondta: „Megyek, de nem kongatom meg azt a rohadt harangot.” Ezt négyszemközt oldották meg. Semmi fizikai – csak egy csípősen mély beszélgetés. Az egyik főaltiszt félrevonta a személyt és azt mondta: „Ez a program és ez a közösség nagyobb egy személynél, nagyobb önnél és nálam. Amikor nem tiszteli a harangot és a programot, tényleg bebizonyítja, hogy nem tartozik ide. Most menjen, és legyen férfi. Kongassa meg a harangot. Csinálja rendesen. Ne legyen tiszteletlen a közösséggel vagy saját magával szemben.” Amennyire tudom, mindig vették az üzenetet.

Az az igazság, hogy sokan csak nem állnak készen erre, akármi-lyenek is a vágyaik. Szörnyű ezt nézni. Voltak tanulóink, akikhez mindenki húzott, remélve, hogy átmennek. De nem rendelkeztek lelki vagy fizikai képességgel, hogy ilyen szinten teljesítsenek. Volt egy kivándorlónk Nagy-Britanniából, egy köpcös kis szerény srác – 170 centi, talán 75 kiló. Életében soha egy napig nem sportolt. De Oroszlánszívű Richard volt. Beleadott mindent, amire ember képes lehetett. Csak fizikailag nem volt elég erős.

Amikor elment, az egyik instruktor leültette az egész osztályt és azt mondta: „Néhányuknak fizikai tulajdonságaik vannak, ami Isten ajándéka. Ha fele akkora szívet találnak magukban, mint ezé a sráccé, akkor rendkívüli SEAL-ek lesznek.” A nem elég erő vagy a lelki felkészületlenség nem mindig jelenti, hogy az álomnak örökre vége. A tiszt, aki távozik, talán soha nem tér vissza. De egy legény-ségi állományú ember, akinek hiányossága van és távozik, vissza-térhet egy újabb próbálkozásra. Ha nem jutottál át a Pokol Héten, az elejétől kell kezdened. Ha átjutottál a Pokol Héten, aztán megsérültél, onnan folytathatod, ahol abbahagytad. A szabályok szerint két évig várnod kell, mielőtt visszajössz. De vannak esetek, mint a fiatal britnél, ahol az instruktorok levelet írnak a parancsnoknak, akármelyik hajón köt is ki a személy, mondván: „Hamarosan látni akarjuk a srácot megint.”

Értettem, miért adták fel emberek. Igazából a SEAL kiképzés nem való mindenkinek. De mégis szomorúan láttam személyeket elmenni. Hamar közel kerülsz emberekhez a BUD/S-on. Jason haverom, akivel érkeztem, elment. Volt egy régi vállsérülése, ami kezdett kiújulni, és szerintem két hét SEAL kiképzés a szemét is felnyitotta. „Nem tudom, hogy ez nekem való-e – mondta nekem két hét után. – Nem vagyok biztos benne, hogy én vagyok az egyik ilyen srác.” Egyáltalán nem tűnt összetörtnek, amikor egészségügyi okból kirakták. Mégis együtt kezdtük. Remek srác volt, és remek barát. Nagyon hiányzott, hogy nem volt ott Jason. Ugyanakkor volt valami a harangkondításban, ami megerősítő is volt. Ez alapvető volt, valami mélyen legbelül. Azoknak, akik maradtunk, a harang hangja valójában jó érzés volt. A harang szólt, és azt gondoltuk magunkban: mi még itt vagyunk, és azok a srácok nem. Ennyivel közelebb vagyunk a célvonalhoz.

Egy idő után az a harang elkezdett úgy hangzani, mint egy becsavarodott hangvilla – nem gúnyolódva, nem figyelmeztetve, hanem mint egy mitológiai szirén azok számára, akik maradtunk. A visszavonulás ilyen nyilvános tett volt, üzenetet küldött mindenkinek: „Ez a hely pontosan az, aminek gondoltad, egy hely a legjobbak legjobbainak. A kongó harang ezt bizonyítja.” Egy valamit már tudtam: akármilyen könnyörtelenek az instruktorok, akármilyen magasak a követelmények, megoldást fogok találni, hogy átmenjek a BUD/S-on. Nem fogom feladni. Nem így neveltek. Nem ilyen vagyok. Elég sokat vártam, hogy itt legyek. Alaposan megfontoltam a döntésemet. Nem csak próbát teszek. Ez az, amit csinálni akarok. Biztosan nem érdekel valami reguláris munka a Haditengerészetben, ahova küldenek, ha kipenderítenek a SEAL kiképzéstől. És ez a pozitív gondolkodás, az elutasítás, hogy akár megfontoljak bármi mást – kiderült, hogy a megfoghatatlan kulcs volt a jól teljesítéshez a BUD/S-on. Már belejöttem a SEAL gondolkodásmódba.

De az a korai, intenzív PT csak a kezdet volt. Sokkal több kiképzés várt ránk, és ami következett, az visszatért a SEAL-ek korai békaember napjaihoz. Az instruktorok nemsokára bevezettek minket a Harci Kiképző Medencébe (CTT). Nem mintha a SEAL csapatok olyan sok harci úszó műveletet csinálnának mostanában. Nem mintha a jövő hadviselését maszkban, uszonyokban és búvárpalackokban vívnák. Azért, mert a Haditengerészet különleges műveleti ereje, a SEAL-ek meghitt kapcsolatban állnak a tengerekkel. Nincs nehezebb kiképzési környezet. Ezért minden leendő SEAL-nek magas fokú jártasságot kell tanúsítania a vízben. A BUD/S-on a bizonyítás nagy részére a CTT-ben kerül sor, a SEAL-ek különlegesen felszerelt, olimpiai méretű kiképző medencéjében. A medence különféle szegélyekkel, kampókkal és platformokkal van felszerelve, és ablakok vannak a vízvonal alatt, mint amilyeneket a Sea Worldben vagy a helyi akvárium cápamedencéjében látsz. Azok az ablakok remek rálátást adnak sok víz alatt történő kiképzési megpróbáltatásra.

Hogy átmenjen a kiképzésen, minden újoncnak el kell sajátítania az 50 méteres víz alatt úszást, a harci életmentést és a víz alatti csomókötést. Ezek az építőkövek a haladóbb SEAL ismeretekhez, például bomba vagy akna hajóoldalhoz rögzítéséhez. A fulladásálló vizsgálathoz a tanulóknak halott testhelyzetben kell lebegnie, összekö-

tözött lábakkal, hátrakötött kezekkel. Összekötözve, mint a borjú a rodeón, minden tanulónak két hosszt kell leúsznia módosított delfinezéssel, és fel-le ugrálnia az 5 méteres vízben. A fenékre süllyedni, fellőni a felszínre, nagyot kortyolni az oxigénből – a trükk a ritmus tartása, miközben elég levegőhöz jutsz. Ez az egész a nyugalom megőrzéséről és a tüdő folyamatos feltöltéséről szól.

Ezek a vizsgák nem könnyűek, de a legtöbb tanulónak a víz alatti csomókötés vagy az életmentő vizsga okozza a legnagyobb pánikot. A csomózásban nem lőhetsz vissza a felszínre, amíg a köteleid meg nincsenek kötve és ki nincsenek oldva, és meg nem kapod a feltartott hüvelykujj jelzést a víz alatti instruktortól. A csomók – csathurok, lobogó csat, szorító nyolcas, csarnakcsat – elég alapvetőek. De az ilyen komplikált kéz-szem koordináció nem olyan könnyű a víz alatt levegőt visszatartva, miközben fájdalmasan telnek a másodpercek.

Az életmentő vizsgát nem vártam olyan keménynek. Elméletben nem sokban különbözött a helyi YMCA-ben szokásos „fogd és vidd”-től. De az egyik BUD/S instruktorként majdnem vízbe fojtott. Kicsivel 180 centi alatt volt, úgy 70 kilót nyomva. El kellett kapnom a vízben és a medence partjára húznom. Milyen nehéz lehet ez? Amikor vízilabdáztam a középiskolában, én voltam a csapat centere, vagy 2 méterese, amely posztot a legerősebb, legagresszívabb víztaposó birkózónak tartják fenn.

Soha ne ítéld meg egy SEAL-t a testfelépítéséről.

Az inas instruktorként hagytam, hogy elkapjam. Amint jól átkulcsoltam, úgy gondoltam, másodpercek alatt a medence partjára viszem.

A mai napig fogalmam sincs róla, mi történt ezután. Vergődni kezdett és egyenesen a medence fenekére hajtott. Megpörgetett, mint a bűgőcsigát. Soha nem tapasztaltam ilyen tombolást víz alatt, amikor próbáltam megtartani valakit. Olyan volt, mint a bokkoló vadló. Tényleg azt hittem, hogy megfulladok. Miközben sikerült lefognom és elvinnem a medence partjához, komolyan kapkodtam a levegő után. Miközben a szívem még kalapált, vizet csapott az arcomba.

– Átment – mondta. – Kifelé a medencéből.

Volt valami más ezekben a SEAL instruktorkban. Nem lehetett volna képes ezt művelni velem.

De a legtöbb tanuló számára az 50 méteres víz alatt úszás az igazi tüdőzúzó, a vízi merészség igazi tesztje. Minden tanuló a medence szélére áll, lábbal előre beugrik, csinál egy előrebukfencet, aztán átússza szélében a medencét, majd vissza, összesen 50 métert, ugyanakkora távot, mint amivel az olimpiai érmes úszókat tesztelik. Állandóan emberek ájulnak el ezen. Egy instruktort jelölnek ki minden újonchoz, aki árnyékként követi a tanulót a vízben felülről.

– Mondom a feladatot, urak – mondta az egyik instruktor a csoportunknak, egy kicsit felpumpálva a drámát. – Amikor beugranak a vízbe, végeznek egy előrebukfencet, úszni kezdenek, amilyen gyorsan csak tudnak, és rögtön jó ritmust vesznek fel. Ha okosak, lemennek a fenékre és ott maradnak. A tüdejük, amikor nyomás alatt van, összehúzódik, ami több oxigént ad, mint a felszín közelében. A gond az, hogy amikor kezdenek feljönni, a tüdejük elkezd kitágulni. Megtapasztalhatják azt, amit mi sekély vízi ájulásnak hívunk.

Úgy tett, mintha állandóan ez történt volna.

– Mondom, mit fogok tenni, mert kedvelem magukat, fiúk – mondta az instruktor. – Nem érdekel, hogy elájulnak-e a víz alatt, amíg elérik a medence falát. Ha készülnek elájulni a víz alatt, és van elég lendületük elérni a falat egy kis siklással, azt sikeresnek fogom tekinteni. Majd mi felhúzzuk magukat. Majd újraélesztjük magukat az életadó pofonnal. És át fognak menni.

Ez nem hangzott olyan nagyszerűnek a mellettem álló tanuló számára.

– Ez komoly – súgta hozzám hajolva. – Megörült ez a tag? Én nem fogok szándékosan megpróbálni elájulni a víz alatt.

Mint kiderült, az instruktorok nem nagyon túloztak. Jó néhány osztálytársunkat kellett eszméletére pofozni.

De hát ez a BUD/S volt. Ha nem az egyik volt, akkor a másik. Minden volt egyszerre. Fizikai, mentális, csapatmunka, tanulók töréspontig szorítása, hogy lássák, ki hajlik meg és ki nem. Valami váratlan történt, miközben megvettem a lábam. Igazából elkezdtem élvezni a tapasztalatot. Kemény volt. Sok testnevelési foglalkozás a kínzást súrolta. De ahogy múltak a napok, erősödő elégedettséget éreztem, hogy képes voltam megfelelni még a legkeményebb kihívásoknak is, amikkel az instruktorok bombáztak minket.

Ez építette az önbizalmamat és a kapcsolatomat ezzel a testvériséggel.

A víz hideg volt, de ki lehetett bírni. A PT brutális volt, de meg tudtam csinálni. Némelyik fizikai kihívás igazából szórakozás lett. A SEAL akadálypályát soha nem mondanád gyerekjátéknak. De miközben kezdtem elsajátítani, láttam a saját fejlődésemet, és jó volt ez az érzés. Az instruktorok tényleg könnyörtelenek tudtak lenni. Némelyikük igazi ősember tudott lenni. De mégis volt bennük valami, amit nem tudtam nem kedvelni. Az egyedi mód, ahogy viselkedtek. Ahogy beszéltek. Magabiztosság sugárzott belőlük, jóféle intenzitás, szinte pimaszság. Sokan Humor Heroldok voltak, mindig viccelődtek. Felfedeztem, hogy ha nem féltél tőlük, akkor szerettek ugratni és szórakozni. Olyan módon foglalkoztak a tanulókkal és egymással, ami azt mondta: „Tudom, ki vagyok. Jó ez nekem. Valószínűleg tanulsz néhány dolgot, ha mellettem vagy.”

Soha nem hallottam ezt tőlük, közvetlenül nem. De szinte mindenyikük ezt sugározta. Az állandó követelményeik ellenére fasza srácoknak tartottam őket. Hadd szóljon.

Ahogy haladtam a BUD/S-on, nem fogtam fel a tananyag összes részletét. Évekig tartott volna azt rendbe tenni. A fizikai erő szükségessége nyilvánvaló volt. Egy nap még komolyabb evolúciók végrehajtására hívhattak minket a világ háborús övezeteibe. De amíg el nem végeztem a BUD/S-t, nem csatlakoztam egy SEAL csapathoz, nem voltam kegyetlen harcfeleladatokon, aztán vissza nem tértem Coronadóba BUD/S fázis tisztként és kezdtem el tanítani azokat a dolgokat, amiket tanultam, nem értékeltem teljesen, hogy milyen zseniálisan megtervezett a BUD/S mentális összetevője.

Csak akkor nyert tökéletes értelmet számomra az egész gyötrelmem. Csak akkor kezdtem látni, hogy a SEAL mentális keménysége még fontosabb, mint a fizikai erőnléte.

A BUD/S két módon öleli fel ezt a koncepciót. Először is, ki-gyomlálja azokat, akik bár fizikailag elég erősek, soha nem lesznek képesek kifejleszteni a mentális keménységet, hogy SEAL-ek legyenek. Ha nem bírod ki a nyomást, hogy megköss egy csomót a Harci Kiképző Medencében, akkor soha nem fogod megőrizni a hidegvéredet, amikor valaki fegyvert fog rád Afganisztánban. A BUD/S fogja azokat, akikben van mentális keménység és természetes agresszivitás, hogy SEAL-ek legyenek, és csiszolja azt az erős

gondolkodásmódot. A kiképzés építi az önbizalmukat. A második természetüké teszi a nyérést. Egy nehéz mentális magatartást teremt, ami az mondja: Meg tudom csinálni. Egy kihívás sem túl nagy. Semmi sem fog legyőzni. Egy komoly elit egység része vagyok.

A tudat, hogy valami ilyen különleges része – egy igazi testvériségé –, az, ami lehetővé teszi az embernek, hogy minden nap felkeljen készen állva az életét kockáztatni.